

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **M. M.**
zastoupen JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem
se sídlem Šaldova 34/466, Praha 8

proti
žalovanému: **Generálnímu ředitelství cel**
se sídlem v Praze 4, Budějovická 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2020, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání do rozhodnutí Celního úřadu pro Královéhradecký kraj dne 27. 11. 2019, č. j. X, o propadnutí 110 425 litrů motorové nafty ve prospěch státu.

I. Žalobní důvody

2. Úvodem žalobce shrnul, že dne 8. 12. 2014 Okresní soud ve Weilheimu, Svobodný stát Bavorsko, Spolková republika Německo, vydal pod sp. zn. X usnesení, kterým byla

nařízena předběžná insolvenční správa společnosti VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft a ustanoven předběžný insolvenční správce pan M. M., advokát, se sídlem v Mnichově. Dne 1. 2. 2015 pak stejný soud vydal usnesení, kterým bylo zahájeno hlavní insolvenční řízení se společností VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft a ustanoven insolvenční správce, opět pan M. M..

3. Žalobce měl za to, že v souladu s článkem 4 odst. 1 EuInsN je právem rozhodným pro úpadkové řízení a jeho účinky právo toho členského státu, na jehož území bylo úpadkové řízení zahájeno, tudíž právo německé. Podle § 426 InsZ platí, že: (1) Insolvenční řízení s evropským mezinárodním prvkem a jeho účinky se řídí přímo použitelným předpisem práva Evropských společenství a ustanoveními právního řádu toho členského státu Evropské unie, na něž přímo použitelný předpis práva Evropských společenství odkazuje. Evropským mezinárodním prvkem se rozumí v souladu s přímo použitelným právním předpisem Evropských společenství skutečnost, že hlavní zájmy dlužníka jsou soustředěny v některém z členských států Evropské unie s výjimkou Dánska a současně alespoň jeden z věřitelů nebo část majetkové podstaty se nachází v některém z jiných členských států Evropské unie s výjimkou Dánska.
4. Žalobce dále konstatoval, že v souladu s § 426 InsZ tudíž spadalo jak předběžné insolvenční řízení, tak nyní zahájené hlavní insolvenční řízení proti společnosti VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft pod režim EuInsN a má účinky i na území České republiky, kde se nachází odštěpný závod společnosti VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, a to nezávisle na tom, zda bylo či nebylo insolvenční usnesení zveřejněno v českém insolvenčním rejstříku (čl. 17 a 21 EuInsN). Články 16 a 17 EuInsN pak upravují účinky uznání rozhodnutí o zahájení insolvenčního řízení. To znamená, že účinky insolvenčního řízení s dlužníkem nastávají bez dalšího i na území České republiky. Zahájením insolvenčního řízení přechází právo dlužníka spravovat majetek patřící do majetkové podstaty a právo s ním disponovat na insolvenčního správce. Mezi správu majetku náleží žalobci jako insolvenčnímu správci nepochybně i podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žádosti o vrácení vratitelného přeplatku a úroku z neoprávněného jednání správce daně.
5. Žalobce vyslovil souhlas s tím, že za podmínek stanovených daňovým řádem lze při propadnutí movitých věcí postupovat dle § 84 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Tyto podmínky ale v posuzovaném případě naplněny nebyly.
6. Žalobce nejdříve, byť to dle jeho názoru pro přezkoumání správnosti a zákonnosti žalovaného rozhodnutí (jakož i prvoinstančního rozhodnutí), nemusí být zcela podstatné (žalobce je ale toho názoru, že jistý vliv to má), poukázal na porušení zákona, jehož se dopustil správce daně již v době, která předcházela vydání obou správních rozhodnutí. Dokonce k porušení zákona, resp. postupu správce daně, došlo ještě v době před zahájením insolvenčního řízení na společnost VIKTORIAGRUPPE AG.
7. Žalobce uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 3 uvádí, že v případě sepsané motorové nafty v rámci daňové exekuce se postupuje podle § 194 a násl. daňového řádu. Tato ustanovení upravují postup při daňové exekuci movitých věcí. Správce daně sepsal a v soupise i ocenil motorovou naftu, která byla určena k prodeji dalším osobám (motorová nafta byla mimo daňový sklad, tedy ve volném daňovém oběhu). Taková motorová nafta musela splňovat podmínky stanovené právními předpisy. Tedy musela

obsahovat biosložku. Tato biosložka ale ovlivňuje dobu použitelnosti motorové nafty, a to na 3 (tři) měsíce od jejího přimíchání. Pokud motorová nafta je uskladněna déle než 3 měsíce (nedošlo k jejímu použití), je nevhodná pro spotřebu. To znamená pro tankování a pohon motorových vozidel se vznětovými motory (tzv. diesely). Na takový případ pamatuje § 214 daňového řádu. Ten umožňuje rychle kazící se věci prodat mimo dražbu i před právní mocí exekučního příkazu libovolnému zájemci, a to nejméně za polovinu zjištěné ceny.

8. Dále konstatoval, že exekuční příkaz na prodej movitých věcí byl vydán a soupis movitých věcí – motorové nafty – byl proveden dne 16. 9. 2014 (viz též s. 3 žalovaného rozhodnutí). Dokonce byl o 3 (tři) dny později vydán další exekuční příkaz prodejem movitých věcí a proveden soupis movitých věcí ve vztahu ke stejnému množství motorové nafty, který, na rozdíl od prvního exekučního příkazu protokolu o soupis movitých věcí (tj. ze dne 16. 9. 2014), byl napaden námitkou a posléze správní žalobou. To ovšem dle názoru žalobce nemá vliv na to, že správce daně měl postupovat podle § 214 daňového řádu. Přitom správce daně jako osoba odborně fundovaná v této oblasti musel vědět, že motorová nafta s obsahem biosložky je pro dlouhodobé skladování nevhodná. Správce daně tedy měl nejméně do prosince 2014 prostor na to, aby motorovou naftu zpeněžil. To ovšem neučinil.
9. Žalobce zdůraznil, že tento vadný postup nelze přičítat k jeho tíži, resp. majetkové podstaty dlužníka VIKTORIAGRUPPE AG. Tento vadný postup po několika letech vyústil ve vydání prvoinstančního a žalovaného rozhodnutí. Tento vadný postup správce daně také vyústil v pokus uplatňovat náklady za skladování této nafty. Přitom jejich uplatňování je neoprávněné, neboť k této situaci došlo vinou státu, resp. správce daně.
10. Dále žalobce uvedl, že pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí, jakož i prvoinstančního rozhodnutí, je ovšem podstatný § 217 daňového řádu. Dodržení těchto podmínek je předpokladem pro použití § 84 této právní úpravy. Tyto podmínky dodrženy nebyly. Je pravdou, že správce daně stejně jako žalovaný vyzval žalobce k převzetí motorové nafty. Pomine-li žalobce fakt, že nesplňuje zákonné podmínky pro nakládání s motorovou naftou (je nepochybné, že celní orgány by v takovém případě obratem učinily příslušné kroky), správce daně neučinil v této věci rozhodný úkon. Podle § 217 odst. 1 daňového řádu správce daně, pokud chce vyzvat dlužníka k vyzvednutí (převzetí) věcí, musí vydat rozhodnutí o vyloučení ze soupisu věcí. V tomto rozhodnutí vyzve dlužníka, aby si ve stanovené lhůtě věci vyzvedl, nebo sdělil, kde a kdy je připraven vyloučené věci převzít [§ 217 odst. 2 daňového řádu]. Teprve pak může správce daně postupovat podle § 217 odst. 4 ve spojení s § 84 této právní úpravy. Takové rozhodnutí, jak žalobce uvedl, správce daně nikdy nevydal.
11. Dále konstatoval, že žalovaný v žalovaném rozhodnutí na str. 3 poukazuje na exekuční příkaz č.j. X a protokol o soupisu ze dne 16. 9. 2014. Jak již žalobce předestřel v bodě 22 této žaloby, další exekuční příkaz byl vydán a protokol o soupisu pořízení ve vztahu k téže motorové naftě dne 19. 9. 2014. Zdejšímu soudu je z úřední činnosti známo, že exekuční příkaz č.j. X a protokol o soupisu movitých věcí, který tvořil jeho přílohu, přičemž oba byly vyhotoveny dne 19. 9. 2014, byly zdejším soudem prohlášeny za nicotné (viz výroky XIII. a XXIV. rozsudku č.j. X ze dne 29. 10. 2015). V souvislosti s tímto prohlášením nicotnosti a znehodnocením sepsané a zabavené motorové nafty žalobce podal žádost k Ministerstvu financí o náhradu škody. Protože ministerstvo žádosti nevyhovělo, žalobce podal žalobu k Obvodnímu soudu pro Prahu 1. Řízení o ní

bylo vedeno pod sp. zn. X. V tomto řízení ministerstvo financí zastupovalo Generální ředitelství cel. Generální ředitelství cel v tomto soudním řízení vehementně argumentovalo, že sice za nicotné byly prohlášeny exekuční příkaz č.j. X a protokol o soupisu movitých věcí, který tvořil jeho přílohu (oba vyhotoveny dne 19. 9. 2014), ovšem nadále existují exekuční příkaz č.j. X a protokol o soupisu ze dne 16. 9. 2014, které nebyly napadeny ani námitkou, ani správní žalobou. Už jen z tohoto důvodu obvodní soud žalobu zamítl. Jeho rozsudek následně potvrdil i Městský soud v Praze rozsudkem, vedeným pod sp. zn. X. Jako důkaz žalobce předložil pravomocný rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 č.j. X ze dne 18. 7. 2018, kde podstatné jsou body 4 a 7 ve vztahu k exekučnímu příkazu č.j. X ze dne 16. 9. 2014 (to se týká i protokolu o soupisu movitých věcí). Dále jako důkaz žalobce předložil exekuční příkaz č.j. X ze dne 16. 9. 2014, včetně protokolu o soupisu movitých věcí, který tvoří přílohu tohoto exekučního příkazu. Na okraj žalobce uvedl, že o existenci tohoto dalšího exekučního příkazu, včetně protokolu, neměl žalobce ani jeho právní zástupce povědomí. O této existenci se dozvěděl až v průběhu řízení před obvodním soudem.

12. Je tedy dle žalobce zřejmé, že exekuční příkaz č.j. X a protokol o soupisu ze dne 16. 9. 2014 nadále existují; jsou platné. Správce daně proto měl postupovat primárně podle § 214 daňového řádu. To neučinil. Stejně tak nepostupoval podle § 217 odst. 1 uvedené právní úpravy (viz bod 26 této žaloby). V posuzovaném případě tudíž nebyly splněny zákonné podmínky pro postup dle § 84 daňového řádu. Žalované rozhodnutí je ze shora uvedených důvodů nezákonné. Důvody nezákonnosti se ovšem vztahují i na rozhodnutí správce daně. Proto žalobce navrhnul nejen zrušení žalovaného rozhodnutí, ale též zrušení prvoinstančního rozhodnutí pro nezákonnost.
13. Konečně na závěr žalobce považoval za nesprávné označení osoby, kterou žalovaný uvedl ve výroku žalovaného rozhodnutí. Zatímco ve výroku rozhodnutí správce daně podle soudu žalobce uvedl označení správné, ve výroku žalovaného rozhodnutí žalovaný uvedl, že rozhodl ve věci osoby M. M., advokáta a insolvenčního správce dlužníka VIKTORIAGRUPE Aktiengesellschaft. K tomu žalobce podotkl, že v posuzované věci se rozhodovalo o věci, jejímž předmětem je majetek (majetkové právo) shora označeného dlužníka. Žalobce jakožto insolvenční správce vystupuje v pozici správce, který je oprávněn jménem úpadce činit úkony, zastupovat jej. V daném případě není rozhodováno o věci či ve věci žalobce jakožto fyzické osoby, která je v postavení advokáta a insolvenčního správce, ale je rozhodováno ve věci, resp. o věci dlužníka (úpadce). Žalobce pouze jedná jako jeho zákonný zástupce. Proto nemůže žalovaný ve výroku žalovaného rozhodnutí uvádět, že rozhodl ve věci pana M. M.. Žalovaným rozhodnutím bylo rozhodnuto o majetku úpadce, o jeho vlastnickém právu. Nebylo ani nemohlo být rozhodováno o právu nebo povinnosti pana M. M., tedy o jeho věci. V tomto ohledu je žalované rozhodnutí zmatečné a nesrozumitelné. Ostatně, když z odůvodnění žalovaného rozhodnutí vyplývá opak. Tedy, že je rozhodováno o majetku (vlastnickém právu) dlužníka VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft.

II. Vyjádření žalovaného

14. Předně žalovaný uvedl, že nerozporuje tvrzení žalobce týkající se insolvenčního řízení vedeného se společností VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, Germeringer Str. 1, 821 52 Krailling, Spolková republika Německo (dále jen „VIKTORIAGRUPPE“) ani skutečnost, že pan M. M. byl ustanoven jejím insolvenčním správcem.

15. Ve vztahu k argumentaci žalobce obsažené v části III. žaloby žalovaný v první řadě sdělil, že poukaz žalobce na domnělé porušení zákona, kterého se měl dopustit správce daně v době, která předcházela vydání žalobou napadeného rozhodnutí, není na místě. Žalobce spekuluje, že v roce 2014, tj. v době kdy byl vydán exekuční příkaz na prodej movitých věcí a učiněn soupis movitých věcí (motorové nafty), měl správce daně postupovat dle ust. § 214 daňového řádu s tím, že tento vadný postup vyústil ve vydání napadeného rozhodnutí. Aniž by se žalovaný jakkoli vyjadřoval k postupu správce daně v daňové exekuci zahájené v roce 2014, konstatuje, že postup zvolený ze strany správce daně nelze v řízení o propadnutí vybraných výrobků nijak zohlednit. Ostatně žalovanému není zřejmé a z žaloby nijak nevyplývá, jaký (bezprostřední) vliv by měla mít tato skutečnost na napadené rozhodnutí, které řeší osud movitých věcí, o jejichž převzetí nemá žalobce evidentně zájem.
16. Ve vztahu k projednávané věci žalovaný uvedl, že předmětem propadnutí dle ust. § 84 daňového řádu je motorová nafta, která byla zajištěna protokolem o soupisu věcí ze dne 16. 9. 2014 v rámci vedené daňové exekuce, jež byla nařízena vydáním exekučního příkazu ze dne 16. 9. 2014, č.j. X. Po vydání exekučního příkazu, tj. po nařízení daňové exekuce, bylo k 1. 2. 2015 zahájeno insolvenční řízení se společností VIKTORIAGRUPPE viz usnesení Okresního soudu ve Weilheimu, Spolková republika Německo sp.zn. X).
17. Žalovaný uvedl, že dle ust. § 243 odst. 1 daňového řádu: po zahájení insolvenčního řízení lze daňové řízení zahájit a v celém daňovém řízení pokračovat, s výjimkou daňové exekuce, kterou lze nařídit, avšak nelze ji provést, pokud insolvenční zákon nestanoví jinak.
18. Dle ust. § 203 odst. 1 daňového řádu: daňová exekuce prodejem movitých věcí, které jsou ve vlastnictví dlužníka, nebo prodejem spoluvlastnického podílu na věci movité se provede sepsáním věcí, které podléhají exekuci, a jejich zpeněžením, pokud to povaha věci nevyklučuje.
19. Jak žalovaný uvedl již v napadeném rozhodnutí, daňový řád přímo neřeší otázku osudu movitých věcí zajištěných v rámci daňové exekuce, které nelze prodat z důvodu zahájení insolvenčního řízení. Na druhou stranu je zřejmé, že s ohledem na znění ust. § 243 odst. 1 daňového řádu nelze exekuci provést, tj. motorovou naftu nelze v daňové exekuci prodat. Správce daně se tak dostal do situace, ve které skladuje motorovou naftu náležející do majetkové podstaty společnosti VIKTORIAGRUPPE, kterou nelze v důsledku zahájení insolvenčního řízení dále exektovat. Tímto však na straně správce daně dlouhodobě vznikají náklady za skladování motorové nafty. Z těchto důvodů správce daně přistoupil k realizaci kroků směřujícím k vrácení motorové nafty společnosti VIKTORIAGRUPPE, a proto vyzval insolvenčního správce společnosti VIKTORIAGRUPPE i právního zástupce JUDr. J. V. k převzetí motorové nafty.
20. Žalovaný uvedl, že si je vědom znění ust. § 217 odst. 1 daňového řádu i skutečnosti, že motorová nafta ze soupisu movitých věcí vyloučena nebyla. Přesto je žalovaný přesvědčen, že správce daně ve věci postupoval správně. Žalovaný poukazoval na specifickou povahu zajištěných movitých věcí, k jejichž vrácení společnosti VIKTORIAGRUPPE bylo přistoupeno nikoli z důvodu, že by nebylo možné movité věci v rámci daňové exekuce prodat, ale z důvodu zahájení insolvenčního řízení, které vylučuje další kroky správce daně v daňové exekuci. Další postup správce daně v daňové

exekuci je poté vyloučen přímo ze zákona viz ust. § 243 odst. 1 daňového řádu. Analogické použití ust. § 217 odst. 4 daňového řádu, které umožňuje správci daně nechat propadnout věci zajištěné v rámci daňové exekuce postupem dle ust. § 84 daňového řádu v případě, kdy dlužník odmítne převzetí těchto věcí příp. tyto věci nelze dlužníkovi vrátit z důvodu, že si tyto dlužník nevyzvedl ve lhůtě stanovené ve výzvě správce daně, tak žalovaný v projednávané věci považuje za zcela přiléhavé. Co se týká naplnění podmínek propadnutí movitých věcí, tj. výzvy k převzetí movitých věcí či odmítnutí převzetí movitých věcí ze strany dlužníka, žalovaný uvádí, že žalobce i přes opakované výzvy ze strany Celního úřadu pro Královehradecký kraj (dále jen „CÚ“) příp. Generálního ředitelství cel nezajistil vyzvednutí motorové nafty umístěné v areálu společnosti ČEPRO v místě Mstětice, 350 91 Zeleneč. Z předloženého spisového materiálu má žalovaný postaveno na jisto, že první výzva k převzetí motorové nafty byla CÚ vydána již v roce 2016 (viz výzva k převzetí sepsaných movitých věcí ze dne 4. 2. 2016, č.j. X), tj. více než 4 roky před vydáním napadeného rozhodnutí. Po tuto dobu byl žalobce ze strany správce daně opakovaně vyzván k převzetí motorové nafty s tím, že v těchto výzvách správce daně zcela jasně deklaroval úmysl vrátit motorovou naftu společnosti VIKTORIAGRUPPE, jejímu vlastníkov. Poslední výzva před vydáním rozhodnutí CÚ ze dne 27. 11. 2019, č.j. X (rozhodnutí CÚ o propadnutí motorové nafty, které bylo napadeno odvoláním ze strany žalobce) k převzetí motorové nafty výzva ze dne 27. 9. 2019, č.j. X obsahovala vedle specifikace movitých věcí, místa jejich umístění a lhůty k převzetí i poučení pro případ jejího nevyzvednutí. Žalovaný však konstatoval, že do dnešního dne si však žalobce motorovou naftu z areálu společnosti ČEPRO, sklad Mstětice, nepřevzal. Navíc žalobce převzetí motorové nafty výslovně odmítl - viz protokol o ústním jednání ze dne 27. 1. 2017, č.j. X či přípis žalobce ze dne 30. 11. 2019, ve kterém CÚ oznámil, že setrvává na svém dosavadním stanovisku (právním názoru). Dle žalovaného tak byl CÚ oprávněn rozhodnout o propadnutí motorové nafty zajištěné v rámci daňové exekuce za použití ust. § 84 daňového řádu.

21. Žalovaný zdůraznil, že mezi stranami nikdy nepanovaly pochybnosti o tom, jakou komoditu si má žalobce z areálu společnosti ČEPRO, sklad Mstětice, převzít (motorová nafta v množství 110 425 litrů), ani nebyl rozporován důvod jejího vrácení žalobci, tj. skutečnost, že společnost VIKTORIAGRUPPE se nachází v insolvenci a motorová nafta je součástí její majetkové podstaty.
22. Za tohoto stavu není žalovanému, jak dále zdůraznil, zřejmé, co žalobce podanou žalobou sleduje, když na straně jedné odmítá motorovou naftu převzít, na straně druhé nesouhlasí s jejím propadnutím ve prospěch státu. Sám žalobce si musí být vědom toho, že motorovou naftu nelze skladovat v areálu společnosti ČEPRO, sklad Mstětice, navěky. Svým postojem tak žalobce pouze prodlužuje dobu skladování motorové nafty a zvyšuje náklady, které státu, resp. žalobci v souvislosti s tímto vznikají. Je pravdou, že náklady za skladování motorové nafty by měl platit žalobce, vymahatelnost těchto nákladů je však s ohledem na situaci žalobce značně ztížena a správce daně musí počítat i s variantou, že k jejich úhradě nikdy nedojde.
23. Ve vztahu k vadám výroku napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že označení žalobce ve výroku napadeného rozhodnutí považuje za dostatečné, nezpůsobující zmatečnost či nesrozumitelnost rozhodnutí. Výrok napadeného rozhodnutí obsahuje jak specifikaci insolvenčního správce, tak specifikaci zahraniční společnosti včetně označení organizační složky na území České republiky. Žalovaný je přesvědčen o tom, že pořadí, v jakém jsou

tyto subjekty ve výroku napadeného rozhodnutí uvedeny, nemá na správnost napadeného rozhodnutí vliv.

III. Replika žalobce

24. Žalobce uvedl, že JUDr. J. V., advokát, by nemohl motorovou naftu převzít, jak tvrdí žalovaný, neboť nedisponuje prostředky ani odbornými znalostmi a zázemím, které by mu umožňovaly takovou věc převzít a manipulovat s ní. JUDr. J. V. vystupuje jen jako zástupce žalobce.
25. Dále konstatoval, že v žalobě uvedl, že nejprve musí správce daně postupovat podle § 217 odst. 1 daňového řádu (bod 26 žaloby). Takto správce daně ale nepostupoval. Žalovaný se k tomu nevyjádřil. Přitom exekuční příkaz i soupis nadále existují (body 27 a 28 žaloby). Žalovaný se tak k podstatě věci nevyjádřil. Jen uvedl, že si je § 217 daňového řádu vědom a že motorová nafta ze soupisu movitých věcí vyloučena nebyla. Přesto je přesvědčen, že správce daně postupoval ve věci správně. Paradoxně žalovaný dává žalobnímu důvodu za pravdu, ale již neuvádí, jak mohl být postup správce daně správný. Další vyjádření se totiž dle názoru žalobce míjí s podstatou věci, resp. nemá na ni vliv.
26. Žalobce zdůraznil, že insolvenční řízení nezavádí výjimku v daňovém řádu z hlediska aplikace § 217 daňového řádu. Právě této okolnosti si musí být žalovaný vědom. Odborná komentářová literatura k § 217 daňového řádu hovoří poměrně jasně a dává za pravdu žalobním důvodům.

IV. Posouzení věci krajským soudem

27. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.
28. Z průběhu správního řízení krajský soud zjistil, že napadeným rozhodnutím rozhodl správní orgán prvního stupně dle ust. § 84 odst. 1 daňového řádu o propadnutí vybraných výrobků – motorové nafty v množství 110 425 litrů v areálu společnosti ČEPRO, a.s. v místě Mstětice, 350 91 Zeleněč.
29. Dále je ze skutkových okolností zřejmé, že exekučním příkazem ze dne 16. 9. 2014, č. j. X byla nařízena exekuce prodejem movitých věcí ve vlastnictví společnosti VIKTORIAGRUPPE k uspokojení nedoplatku ve výši 125 246 883,65 Kč, který byl zvýšen o exekuční náklady za nařízení daňové exekuce ve výši 500 000 Kč. Dne 16. 9. 2014 byl proveden soupis movitých věcí (MEŘO a motorová nafta) a jejich zajištění 11 plombami CZ55034. Následně dne 18. 11. 2014 došlo k odebrání a přemístění sepsaných věcí do skladu společnosti ČEPRO. K datu 1. 2. 2015 bylo zahájeno insolvenční řízení ohledně majetku společnosti VIKTORIAGRUPPE - viz usnesení Okresního soudu ve Weilheimu, Spolková republika Německo (sp.zn. X). Správní orgány tak dospěly k závěru, že další kroky v zahájené exekuci tak ve smyslu ust. § 243 daňového řádu, tj. prodej zajištěné motorové nafty, již nebylo možné realizovat.
30. Krajský soud dále zjistil, že správce daně opakovaně vyzýval insolvenčního správce společnosti VIKTORIAGRUPPE k převzetí vybraných výrobků (výzvou ze dne 4. 2. 2016, č.j. X, výzvou ze dne 23. 2. 2016, č.j. X, výzvou ze dne 26. 7. 2016, č.j. X, výzvou

učiněnou v rámci ústního jednání do protokolu ze dne 27. 1. 2017, č.j. X, výzvou Generálního ředitelství cel ze dne 21. 6. 2019, č.j. X, výzvou Generálního ředitelství cel ze dne 5. 8. 2019, č.j. X a výzvou k převzetí motorové nafty ze dne 27. 9. 2019, č.j. X doručena insolvenčnímu správci dne 27. 10. 2019 a zástupci v ČR JUDr. J. V. dne 30. 9. 2019). Žalobci byla stanovena lhůta 30 dnů k jejímu vyzvednutí a současně byl žalobce výslovně poučen o postupu správce daně v případě, kdy k převzetí motorové nafty nedojde. Žalobce na poslední výzvu reagoval přípisem ze dne 30. 11. 2019, ve kterém oznámil, že setrvává na svém dosavadním stanovisku (právním názoru), že motorová nafta je dlouhodobým skladováním znehodnocena. Nárok na úhradu nákladů za skladování považoval za snahu zatížit majetkovou podstatu dlužníka nejen nedůvodnými náklady, ale také dalšími naprosto zbytečnými náklady v souvislosti se znehodnocenou naftou.

31. Na základě takto nastíněného průběhu daňového řízení pak správce daně ve věci zajištěné motorové nafty rozhodl dne 27. 11. 2019 tak, že podle ust. § 84 odst. 1 daňového řádu motorová nafta v objemu 110 425 litrů propadá ve prospěch státu. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí pak bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto a rozhodnutí o propadnutí majetku potvrzeno.
32. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k věci konstatoval, že předmětem propadnutí dle ust. § 84 daňového řádu je motorová nafta, kterou žalobce i přes opakované výzvy ze strany správce daně odmítl převzít ze skladu společnosti ČEPRO, ačkoli se jedná o majetek společnosti VIKTORIAGRUPPE. Přitom bylo zřejmé, že správce daně od roku 2016 zcela jasně a opakovaně deklaroval vůči žalobci úmysl vrátit motorovou naftu společnosti VIKTORIAGRUPPE, tedy jejímu vlastníkov. Žalobce však motorovou naftu nepřevzal, a navíc výslovně její převzetí odmítl, s odůvodněním, že dlouhodobým skladováním došlo k jejímu znehodnocení. Žalovaný tedy shrnul, že správce daně tak od roku 2016 skladuje motorovou naftu ve vlastnictví společnosti VIKTORIAGRUPPE, čímž na jeho straně vznikají náklady za skladování, jejichž vymahatelnost je s ohledem na situaci společnosti VIKTORIAGRUPPE, která je od 1. 2. 2015 v insolvenci, více než diskutabilní. Byl tak názoru, že nelze na správci daně spravedlivě požadovat, aby v situaci, kdy žalobce opakovaně nereaguje na výzvy k převzetí motorové nafty, strpěl její další skladování.
33. Spor mezi účastníky řízení je veden o posouzení otázky, zda postup správce daně potažmo žalovaného odpovídal požadavku daňového řádu, když bylo rozhodnuto o propadnutí majetku – motorové nafty v celkovém objemu 110 425 litrů ve prospěch státu. Při posouzení tohoto sporu vycházel krajský soud z jednotlivých ustanovení daňového řádu upravujících otázku daňové exekuce za situace, kdy bylo již zahájeno insolvenční řízení.
34. Ustanovení § 243 daňového řádu uvádí, že „Po zahájení insolvenčního řízení lze daňové řízení zahájit a v celém daňovém řízení pokračovat, s výjimkou daňové exekuce, kterou lze nařídit, avšak nelze ji provést, pokud insolvenční zákon nestanoví jinak.“
35. Ustanovení § 214 daňového řádu uvádí, že „Věci, které se rychle kazí, správce daně prodá mimo dražbu před právní mocí exekučního příkazu libovolnému zájemci, nejméně za polovinu zjištěné ceny. Tento způsob prodeje se provede zajištěním sepsaných věcí bez odebrání.“

36. Ustanovení § 217 daňového řádu uvádí, že *(1) Věci, které se nezpeněžily, může správce daně vyloučit ze soupisu věcí. Rozhodnutí o tom se doručí dlužníkovi a nelze proti němu uplatnit opravné prostředky. (2) V rozhodnutí o vyloučení ze soupisu věcí správce daně vyzve dlužníka, aby si věci vyloučené ze soupisu ve stanovené lhůtě vyzvedl, nebo dlužníka vyzve, aby ve stanovené lhůtě správci daně sdělil, kde a kdy je připraven věci převzít; běh lhůty započne dnem právní moci rozhodnutí o vyloučení věcí. (3) O vrácení věcí sepiše správce daně protokol. (4) Odmítne-li dlužník věci vyloučené ze soupisu převzít nebo nelze-li je dlužníkovi vrátit proto, že není znám jeho pobyt nebo si věci nevyzvedl ve lhůtě stanovené ve výzvě správce daně, může správce daně rozhodnout o jejich propadnutí státu postupem podle § 84.*
37. Ustanovení § 84 daňového řádu uvádí, že *„(1) Pokud zapůjčené nebo zajištěné věci nelze vrátit jejich vlastníkově nebo osobě, která je zapůjčila, nebo od které byly v rámci zajištění převzaty, protože není známa nebo si věci nevyzvedla, a to ani na výzvu správce daně, nebo pokud jde o věci, jejichž prodej je zakázán, nebo které nejsou bez povolení obchodovatelné, může správce daně rozhodnout o jejich propadnutí ve prospěch státu; včas podané odvolání proti tomuto rozhodnutí má odkladný účinek.“*
38. Aplikací daných ustanovení na projednávanou věc dospěl krajský soud k následujícím závěrům.
39. Předně je nutno konstatovat, a k tomuto závěru dospěl i žalovaný, že daňový řád přímo neřeší otázku osudu movitých věcí zajištěných v daňové exekuci, které nelze prodat z důvodu zahájení insolvenčního řízení, chybí tedy právní úprava řešící problém, jak by s těmito věcmi mělo být naloženo.
40. Z průběhu daňového řízení lze nepochybně seznat, že žalobce byl k vyzvednutí motorové nafty několikrát správcem daně vyzván (výzvou ze dne 4. 2. 2016, č.j. X, výzvou ze dne 23. 2. 2016, č.j. X, výzvou ze dne 26. 7. 2016, č.j. X, výzvou učiněnou v rámci ústního jednání do protokolu ze dne 27. 1. 2017, č.j. X, výzvou Generálního ředitelství cel ze dne 21. 6. 2019, č.j. X, výzvou Generálního ředitelství cel ze dne 5. 8. 2019, č.j. X a výzvou k převzetí motorové nafty ze dne 27. 9. 2019, č.j. X doručena insolvenčnímu správci dne 27. 10. 2019 a zástupci v ČR JUDr. J. V. dne 30. 9. 2019). Je rovněž zřejmé, že žalobce opakovaně na výzvu k převzetí motorové nafty nereagoval a následně pak odmítl motorovou naftu převzít.
41. Krajský soud přisvědčil názoru žalovaného, že postup správce daně, který přistoupil za této situace k aplikaci ust. § 217 odst. 4 daňového řádu, dle kterého, může správce daně rozhodnout o propadnutí věci postupem podle § 84, pokud si dlužník věci nevyzvedl ve lhůtě stanovené ve výzvě správce daně, lze považovat za zákonný. Z dikce zákona je zřejmé, že správce daně může rozhodnout o propadnutí zboží ve prospěch státu v případě, kdy si vlastník toto zboží odmítne převzít nebo přes výzvu správce daně si toto zboží nevyzvedne. Je přitom nepochybné, že žalobci byly opakovaně zasílány výzvy k převzetí motorové nafty, takže měl k provedení tohoto úkonu dostatečný časový prostor.
42. Krajský soud si přitom neztotožnil s názorem žalobce, dle něhož bylo povinností správce daně vydat nejprve rozhodnutí o vyloučení ze soupisu věcí a teprve poté žalobce vyzvat k jejich vyzvednutí. Právní úprava obsažená v ust. § 217 odst. 4 daňového řádu takový postup nevyžaduje, když výslovně stanoví, že správce daně může rozhodnout o propadnutí věci státu postupem dle ust. § 84 uvedené právní úpravy za předpokladu, že si dlužník věci nevyzvedl ve lhůtě stanovené ve výzvě správce daně. A právě tato podmínka

byla, jak vyplývá ze shora uvedeného, v projednávané věci naplněna. Ustanovení § 217 odst. 4 daňového řádu upravuje tři případy, v kterých je dáno správci daně oprávnění rozhodnout o propadnutí věci ve smyslu ust. § 84 daňového řádu. Přitom v případě, kdy si dlužník věci nevyzvedl ve lhůtě stanovené ve výzvě správce daně, již zákon nevyžaduje splnění podmínky, že tyto věci musely být nejprve vyloučeny ze soupisu věcí. Postup správce daně, který rozhodl o propadnutí věcí, aniž by předtím rozhodl o jejich vyloučení ze soupisu věcí, tedy lze považovat za souladný s ust. § 217 odst. 4 uvedeného právní úpravy.

43. Krajský soud ve vazbě na shora uvedené nemohl přisvědčit ani žalobní námitce, dle níž správce daně měl postupovat podle § 214 daňového řádu, neboť jako osoba odborně fundovaná v této oblasti musel vědět, že motorová nafta s obsahem biosložky je pro dlouhodobé skladování nevhodná a správce daně měl nejméně do prosince roku 2014 prostor na to, aby motorovou naftu zpeněžil. To ovšem neučinil. K této námitce krajský soud konstatuje, že ji nelze považovat za námitku, která by měla souvislost s řízením, jehož výsledkem bylo rozhodnutí o propadnutí věci. Žalobce se touto námitkou vrací do období bezprostředně navazujícího na datum 16. 9. 2014, kdy byla exekucí příkazem nařízena exekuce movitých věcí. Pokud měl za to, že povinností správce daně v tomto období nebo v období bezprostředně navazujícím bylo učinit úkony ve smyslu ust. § 214 daňového řádu, měl se jejich provedení domáhat patřičnými instituty s. ř. s. a v procesních lhůtách, které tato právní úprava vyžaduje. Pokud tak neučinil, nemůže se svých práv domáhat v řízení, které věcně ani časově již s těmito námitkami nesouvisí.
44. Za nedůvodnou musel krajský soud označit i námitku žalobce dotýkající se nesprávného označení žalobce v záhlaví napadeného rozhodnutí. Přiklonil se k názoru žalovaného, že z tohoto označení vyplývá jak specifikace insolvenčního správce, tak i specifikace společnosti. Takové označení tedy nelze označit za zmatečné.
45. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
46. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 27. září 2021

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu